Sportul Magazin

MUȘCHETARII ROMÂNI SÎNT GATA PENTRU „ASALTUL“ GÖTEBORGULUI

Floretistele României pe planșele de la Milano. În fotografie, una dintre reprezentantele țării noastre, Ileana Gyulai *(în stînga) și campioana olimpică de la München,* Antonella Ragno

Scrimerii noștri vor fi prezenți în orașul Campionatelor mondiale cu o carte de vizită remarcabilă: 14 medalii de aur, argint și bronz

Pentru prima oară în istoria Campionatelor mondiale de scrimă, un oraș din Suedia, în speță Göteborg-ul, va găzdui, în prima decadă a lunii iulie, importanta competiție a mușchetarilor. În rîndurile de față, vom trece în revistă participările scrimerilor noștri la „mondiale“, punctînd, evident, succesele lor...

★

Ca pretutindeni unde au fost prezenți, și la C.M. mușchetarii României s-au impus prin comportări remarcabile. „Tonul“ l-a dat, încă din anul 1933, echipa de spadă, ocupanta locului 4 la Budapesta. Performanța o va repeta echipa de sabie a țării noastre, în 1937, la Paris. De notat pentru cele două ediții amintite, evoluția în rîndul frunțașilor scrimei mondiale a trăgătorului **Nicolae Marinescu** — apreciatul antrenor de astăzi al clubului Progresul București — ajuns pînă în semifinale.

Prima ascensiune spre podiumul C.M. aveau să o realizeze, însă, floretistele, în 1961, la Torino: locul 3. La aceeași ediție, **Olga Orban-Szabo s-a** numărat printre finalistele turneului individual.

Un an mai tîrziu, la Buenos Aires, **Olga Orban-Szabo** cucerea medalia de aur a C.M. **Prima medalie de aur la C.M. a scrimei românești.** Și tot la Buenos Aires, o altă frumușică a floretei din țara noastră, **Maria Vicol**, se califica în semifinale.

Parisul anului 1965 consemnează un nou salt valoric al echipei feminine de floretă: locul 2, în timp ce turneul individual al aceleiași probe a cuprins nu mai puțin de patru reprezentante ale României, clasate în următoarea ordine: locul 2 — **Olga Orban-Szabo**, locul 4 — **Maria Vicol**, locul 5 — **Ecaterina Stahl**, locul 6 — **Ileana Gyulai**. Acolo, în capitala Franței, a apărut limpede faptul că lotul feminin de floretă al țării noastre manifestă multă forță și omogenitate. De altfel, presa de specialitate a remarcat în mod elogios acest adevăr. Și tot de Paris este legată o confirmare valorică a floretiștilor români, în proba pe echipe: locul 5, care a repetat rezultatul de la ediția precedentă a competiției (Gdansk 1963).

Un an mai tîrziu, la Moscova, a fost rîndul **Ecaterinei Stahl** să ajungă în turneul final al „mondialelor“, clasîndu-se în cele din urmă pe locul 3, împreună cu Ildiko Bobis (Ungaria).

1967. Alt moment de aur al scrimei românești. În sala Universității din Montreal, 4-ul floretiștilor noștri a oferit marea surpriză a campionatelor mondiale, reușind să întrecă pe rînd toate pretendentele la prima treaptă a podiumului, echipele Franței, Poloniei și Uniunii Sovietice. După un deceniu de supremație în floretă, trăgătorii din U.R.S.S. cedau, în Canada, titlul de campioni scrimerilor români. Floretistele s-au menținut în prim-plan, cucerind — tot la Montreal — o medalie de bronz la echipe.

Următoarea ediție a C.M. a fost programată, de asemenea, peste Ocean, în Cuba. Ea a coincis cu un nou succes de mare prestigiu al școlii românești de scrimă. **La Havana, echipa de floretă fete a României a semnat într-adevăr, una din paginile cele mai frumoase ale acestui sport, obținînd titlul de campioană a lumii,** după o finală de un rar dramatism, în compania trăgătoarelor Uniunii Sovietice. Victorie la o tușe, dar o evoluție magistrală a tuturor fetelor noastre, **Olga Szabo, Maria Vicol, Ileana Gyulai, Suzana Ardeleanu** și **Ana Ene-Pascu.** Se recunoștea deplin marea clasă a floretistelor țării noastre, cu atît mai mult cu cît ele au reușit, în aceeași ediție, să ocupe un loc 2 la individuale, prin **Ileana Gyulai.** Notabilă a fost și comportarea floretiștilor, situați, la echipe, de asemenea, pe podium: medalie de bronz. Iar **Mihai Țiu,** una din revelațiile turneului olimpic din Mexic, cu un an înainte, s-a aflat iarăși printre finaliști.

O evoluție cu frumoase rezultate este de consemnat și în 1970 la Ankara: medalii de argint în proba de floretă fete-echipe și bronz prin echipa masculină de floretă. **Olga Szabo** avea să-și completeze colecția de trofee sportive printr-un „bronz“ la individuale.

Anul 1971 a lansat-o pe **Ana Ene-Pascu.** La Viena, ea s-a aflat în baraj pentru locul I al C.M., împreună cu Marie Chantal Depetris-Demaille (Franța) și Ildiko Rejtö (Ungaria). O medalie de bronz și o promisiune pentru mai mult în viitor.

★

Iată, foarte pe scurt, istoricul prezențelor românești la C.M. de scrimă. Bilanțul medaliilor: 3 de aur, 4 de argint și 7 de bronz. Altele sînt de așteptat, pentru a completa această frumoasă colecție, acum, la Göteborg. Le pot aduce floretistele, sabrerii, dar și reprezentanții celorlalte probe. Să avem încredere în mușchetarii noștri, în virtuțile lor sportive, în ambiția pe care știu să o arunce în toate marile confruntări sportive internaționale.

Tiberiu STAMA

FAMILIE SPORTIVĂ

Familia Laffineur din Juslenville poate fi dată ca exemplu sportivilor... de cameră. În timpul unui weekend, ea a constituit o echipă de fotbal care cuprindea, ținînd cont și de rezerve, pe cei șapte copii ai familiei și șase nepoți, a căror vîrstă se întindea între 16 și 41 de ani. În fața echipei oficiale a orașului Juslenville, „echipa Laffineur“ a făcut proba unui veritabil spirit de echipă, de familie ar trebui să spunem mai bine, și astfel ea nu a cedat decît cu scorul de 4—2.

PREMIERA MONDIALĂ A UNUI SUPER-AUTOMOBIL

Recent, perfecționatul *Porsche-Turbo 917* este rapid ca un avion și mai ușor ca un *Volkswagen* tip gîndac.

Datele tehnice ale superautomobilului vest-german sînt probabil unice pe lume. El are 1 050 CP, poate trece în 2,2 secunde de la 0 la 100 de kilometri pe oră, consumă cu cei 12 cilindri ai săi 100 de litri de benzină super, are două tancuri de siguranță din material plastic, cu o capacitate totală de 360 de litri și atinge o viteză maximă de 390 de kilometri pe oră.

În prima cursă a noilor giganți, a ieșit cîștigător Willi Kauhsen, din Aachen (R.F. Germania).

„CUPA ROMÂNIEI“
ȘI LOVITURILE EI DE TEATRU DE-A LUNGUL ANILOR

Așadar, pentru prima oară în istoria „Cupei“, astăzi, în meciul final al acestei pasionante competiții, Divizia A se va afla în tribună, pe post de spectator, în timp ce eroii ultimului act vor fi o reprezentantă a Diviziei C (**Constructorul Galați**) și o formație din eșalonul secund al fotbalului nostru (**Chimia Rîmnicu Vîlcea**). Este, fără doar și poate, cea mai mare surpriză din multele pe care ni le-a oferit, de-a lungul anilor, această întrecere năzdrăvană, interesantă de fiecare dată tocmai prin rezultatele ei neașteptate, prin victoriile echipelor „mici“ asupra celor „mari“.

Finala de mare senzație dintre **Constructorul Galați** și **Chimia Rîmnicu Vîlcea** nu ne poate face, de-altfel, să uităm alte momente „tari“ din edițiile de pînă acum ale „Cupei României“. Aceste momente aveau să înceapă în anul 1937—1938, cînd în finala „Cupei României“, alături de **Rapid,** s-a calificat divizionara B C.A.M.T., care și-a vîndut scump pielea, obligîndu-i pe feroviari să lupte din răsputeri pentru a smulge victoria: 3—2. În 1951, aveam să vedem altă divizionară B, **Flacăra Mediaș,** dîndu-i emoții, în finală, echipei de aur a **C.C.A.**-ului și silind-o să la calea prelungirilor, pentru a cuceri victoria cu 3—1.

Și iată anul 1954, cînd divizia secundă nu se mai mulțumește doar cu prezența în finala „Cupei României“, ci urcă pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, prin **Metalul Reșița,** care a învins cu 2—0 teamul dinamoviștilor, cu gloriile lui de-atunci: **Constantinescu — Szőke, Fodor — Călinoiu, Băcuț II, Băcuț I — Bartha, Nicușor, Al. Ene Ozon (Neagu)** și **Suru.** Doi ani mai tîrziu, din nou divizia B se afirmă în această competiție, **Energia (Metalul) Cîmpia Turzii** dînd replica, în finală, formației **Progresul I.C.O.,** de care este învinsă cu 2—0.

Finala ediției 1957—1958 s-a disputat între două divizionare A, **Știința Timișoara** și **Progresul București.** În aparență nu mai putea fi vorba de nici o surpriză. În fapt, însă, da, căci timișorenii au cîștigat cu 1—0 asupra unui adversar de care fuseseră învinși, doar cu cîteva zile înainte, în campionat, cu... 7-0!

„B“-ul revine în atac în 1959—60 (scena finală: Dinamo Obor — Progresul București 0—2) și în ediția următoare, prin **C.S.M. Baia Mare,** care joacă finala „Cupei“, pe stadionul „23 August“ din Capitală, în compania lui **Dinamo.** Surpriza se oprește, însă, aici, dinamoviștii cîștigînd cu 4—0. În schimb, un an mai tîrziu, **Dungu — Greavu, Macri — Langa, Motroc, Koszka — Kraus, Balint, Ozon, Georgescu** și **Dulgheru (Vătafu),** aliniați sub culorile Rapidului, se văd nevoiți să lase divizionarei B **Arieșul Turda** Cupa din care se pregătiseră să bea șampania victoriei.

Un strămoș al... **Constructorului Galați, Siderurgistul Galați,** avea să dea culoare ediției 1962—1963 a „Cupei României“, ajungînd de pe pozițiile Diviziei B, să susțină finala cu **Petrolul** și chiar să-i neliniștească pe ploieșteni, la un moment dat, cînd au reușit să deschidă scorul. Un an mai tîrziu, cîștigătoarea „Cupei“ avea să fie eliminată, în 16-imile noii ediții ale acestei competiții, de către o echipă din campionatul... județean: **C.I.L. Blaj!**

Este cunoscută, apoi, povestea divizionarei C Foresta Fălticeni, care, în ediția 1966—1967, a înscris o performanță memorabilă în activitatea ei, calificîndu-se pînă în finală (cu **Steaua**), după ce le dase la o parte, rînd pe rînd, pe **C.S.M. Iași, Steagul roșu, Dinamo Bacău** și **Rapid** (proaspăta campioană a țării!) O altă formație din Divizia C, **C.I.L. Gherla,** a avut o carieră mai scurtă decît **Foresta Fălticeni,** în ediția 1969—1970, dar a provocat cea mai mare surpriză, scoțînd din cursă **Rapidul!**

Spațiul nu ne-a permis să trecem în revistă toate rezultatele de mare răsunet din „Cupa României“. Finala de astăzi, în nici un caz, nu ne poate oferi vreo surpriză. Marea surpriză a însemnat finala în sine, prezența în turul de onoare al acestei competiții a divizionarei C **Constructorul Galați** și a divizionarei B **Chimia Rîmnicu Vîlcea.** Oare „Cupa României“ ne rezervă, în edițiile viitoare, surprize și mai mari? Tot ce se poate! Proba a fost făcută...

Jack BERARIU

CLENCIURI PE FAZĂ DUPĂ SEMIFINALELE „CUPEI“

— Bietul „A“! Ce ceas nemernic!
Dar ascultă-mă pe mine;
Cu tot șocul lui puternic,
Pîn-la toamnă își revine!

O REGULĂ DE AUR

Aceste cuvinte de bun simț aparțin lui Johan Cruyff:

— Pentru mine, lucrul cel mai important în fotbal nu e să urmăresc jucătorul cu balonul, ci să fiu atent la cei fără balon!

Acest adevăr, rostit de un mare fotbalist, îi va îndemna desigur pe mulți la reflecții...

75 DE ANI DE LA PRIMA CĂLĂTORIE A UNUI ROMÂN ÎN JURUL LUMII

O figură interesantă și pitorească de explorator român de la sfîrșitul veacului al XIX-lea a fost inginerul Bazil Assan.

Atras de farmecul călătoriilor spre tărîmuri puțin cunoscute, el ia parte în 1896 la o expediție norvegiană spre Polul Nord. Era epoca marilor bătălii pentru cucerirea celor doi poli ai pămîntului, epoca în care exploratori de cele mai diferite naționalități încercau să asalteze extremele ținuturi boreale și australe. Assan este primul român care ajunge pînă la latitudinea de 81°35' nord și care vizitează arhipelagurile din jurul polului. Tot atunci își încercă șansele și celebrul Nansen, care nu reușește însă atingerea polului. Această glorie îi va reveni, după cum se știe, americanului Robert Edwin Peary în 1909, Polul Sud fiind cucerit abia peste doi ani aproape simultan de norvegianul Roald Amundsen și englezul Robert Scott.

De numele inginerului Assan se leagă, însă, primul ocol al Terrei efectuat de un român. Îmbarcat pe vapor la Constanța, în iunie 1898, el face prima escală mai importantă în Grecia, la Atena, și-apoi se oprește în țara faraonilor. Străbate cu vaporul Canalul de Suez, zăbovește apoi în venerata Mecca și navigînd pe apele Oceanului Indian, vizitează luxurianta insulă Ceylon. Apoi ajunge în Singapore, Canton și Shanghai. După o zbuciumată traversare a Mării Chinei, Assan trece prin cele mai importante orașe ale Japoniei. Peste Pacific, de la Yokohama la San Francisco, inginerul român călătorește 16 zile, după care străbate imensa distanță pînă la New York, oprindu-se în orașele în care i se părea că va afla evenimente, locuri sau oameni care să-l intereseze.

Ajunge în Anglia și, apoi, după o călătorie de 5 luni, în noiembrie 1898 este din nou în patrie. Din conferințele ținute de el la Societatea Română de Geografie, ca și din numeroasele sale materiale scrise după călătorie, ne dăm seama că avem de-a face cu un atent observator al locurilor, oamenilor, fenomenelor. El descrie, cu gust și competență, operele de artă văzute, remarcă obiceiuri ciudate ale multor popoare, foarte puțin vizitate de europeni, semnalează cuceriri ale tehnicii încă necunoscute la noi.

Pentru toate acestea și nu numai pentru că a fost primul român călător în jurul Pămîntului, considerăm că numele lui George Bazil Assan își va găsi un binemeritat loc într-o viitoare Istorie a exploratorilor din România.

DORIN ALMĂȘAN

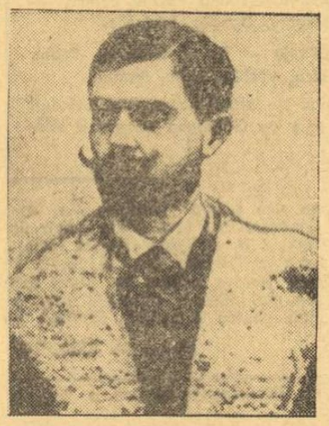

ing. BAZIL ASSAN

ȘTIAȚI CĂ...

...Jimmy Ellis, recunoscut în urmă cu cîțiva ani drept campion mondial la categoria grea, de către W.B.A., a fost învins prin K.O. în prima repriză de Ernie Shaver? Palmaresul acestuia din urmă este elocvent: 44 de victorii înainte de limită, dintre care 31 consecutive! Un nume de reținut. Chiar de G. Foreman.

...Noul campion mondial de box la categoria cocoș, brazilianul Eddie Joffre, nu este altul decît... fostul campion al acestei categorii? El și-a recucerit titlul, la 37 de ani!

„ANII N-AU TRECUT PESTE MINE ...I-AM LĂSAT ÎN URMĂ, CU BICICLETA“

Fost campion de fond al țării acum trei decenii, TĂNASE IGNAT pledează — prin exemplu personal — pentru cicloturism

...În 1926, împreună cu alți cîțiva entuziaști, punea bazele secției de ciclism a asociației sportive muncitorești de pe lîngă Atelierele Grivița... În 1931, cîștiga circuitul București — Tîrgoviște — Sinaia — București (cca. 300 km)... În 1933, devenea campion de fond al țării... În prezent, **Tănase Ignat** este președintele comisiei de cicloturism a municipiului București și nu se rezumă doar la scripte sau probleme organizatorice, deși vîrsta i-ar da dreptul.

— De fapt, cîți ani aveți, tovarășe Ignat?

— **Ehei, am trecut de 64,** răspunde zîmbind interlocutorul nostru, pentru care timpul pare să se fi oprit cu vreo 15 ani în urmă.

— Nu arătați această vîrstă...

— **Mi se spune adeseori. Dar vreți să știți ceva? Anii n-au prea reușit să treacă peste mine pentru că i-am lăsat în urmă eu, cu bicicleta...**

— Sînteți un vechi prieten al bicicletei?

— **Aș putea spune: de-o viață. Am încălecat pentru prima oară pe un „cal de fier“ la 6 ani. Mi-am dorit și eu unul și-am reușit să-l am. Dar peste mai mulți ani și cu destule sacrificii.**

— Ați făcut ciclism într-o perioadă eroică a acestui sport.

— **Oh, da! Barem, noi, cei de la „Grivița“ ne-am zbătut în greutăți mari. Prin 1936—37, secția noastră nu mai avea decît doi membri. De ce? Fiindcă nu dispuneam decît de două biciclete de curse.**

— De cînd v-ați îndreptat atenția spre cicloturism?

— **Din 1945. Mai întîi am reorganizat secția de ciclism de la Grivița, apoi m-am consacrat turismului pe bicicletă.**

— Pe care îl slujiți cu statornicie de aproape 30 de ani...

— **Nici nu vă închipuiți cu cîtă plăcere o fac, deși nu întîlnesc, peste tot, înțelegerea cuvenită pentru acest admirabil mijloc de recreare.**

— De exemplu...

— **Să vedeți ce se-ntîmplă. Cu organizația de pionieri am colaborat totdeauna excelent. Am realizat, pînă acum, cu copiii, cele mai numeroase și mai frumoase acțiuni. Au devenit o tradiție excursiile din cadrul județelor, apoi cele pe întreaga țară. S-au organizat și cîteva excursii mai mari — „Floarea prieteniei“ — în Bulgaria, Ungaria. Mai sus însă, la nivelul tinerilor, al adulților, foarte greu se urnesc oamenii.**

— Care credeți că este cauza?

— **Cred că U.T.C.-ul, sindicatele, consiliile județene pentru educație fizică și sport ar trebui să fie mult mai active. De obicei se prevăd 2—3 acțiuni într-un an. Și cu asta, gata. Or, ar trebui ca în permanență, din mai și pînă în octombrie, la fiecare sfîrșit de săptămînă, să se organizeze cîte o excursie.**

— Se consideră, poate, că se încarcă prea mult calendarul de acțiuni.

— **Dar asta este o optică greșită! Cicloturismul reprezintă o formă simplă de recreare. Este mișcare în aer liber, așa cum recomandă atît de stăruitor — și pe bună dreptate — Hotărîrea de partid cu privire la dezvoltarea educației fizice și sportului. Eu pot să spun tuturor, din îndelungata mea experiență, că mersul pe bicicletă înseamnă sănătate, pentru că înlătură efectele sedentarismului, înseamnă și putere sporită de muncă, pentru că înlătură oboseala activității cotidiene.**

— Pledați cu înflăcărare pentru cicloturism...

— **Pentru că o merită. Tovarășii din conducerea C.N.E.F.S. mi-au propus să vizitez o serie de județe pentru a stimula factorii locali să acorde o mai mare atenție cicloturismului. Abia aștept să pornesc la drum.**

— Nu credeți că ar fi utilă o lucrare de îndrumare în acest sens?

— **Am și predat editurii „Stadion“ o broșură care tratează cicloturismul de la A la Z. Din păcate, nu va ajunge în librării prea curînd. Iată de ce sînt bucuros că mi se oferă prilejul să discut direct cu cei în cauză. Sper că, după apariția Hotărîrii partidului, oamenii vor fi mai sensibili și la problemele cicloturismului. Și sînt atît de simple aceste probleme!...**

Sebastian BONIFACIU

O CARTE A TINEREȚII EROICE *)

„Cine sînt parașutiștii? Dacă cineva mi-ar pune această întrebare, aș zîmbi și n-aș ști ce să răspund“, — mărturisește, cu savuroasă candoare, în prefața lucrării, generalul-maior Grigore Baștan, el însuși un strașnic parașutist, performer încununat cu recordul național de altitudine, azi încă în vigoare.

Deci, cine sînt parașutiștii? — se întreabă, poate, oricine pînă citește cartea pe care Editura Militară a avut buna inspirație s-o facă să ajungă la îndemîna publicului cititor, care nu-și mai pune întrebări, nu mai are nelămuriri, ci-și concentrează întreaga atenție lecturii unei emoționante povestiri, cu eroi din lumea noastră, din anii noștri... Povestire în care deslușește patriotismul fierbinte, nobila dăruire în acea acțiune a riscului permanent, a iscusinței, a voinței, a unei înalte virtuți spirituale.

Eroismul salutului — al însuși exercițiului în acea lume a înfruntării riscului — pus în serviciul patriei, hotărîrea în luptă, rezultatele obținute de parașutiștii angajați în episoadele cu care a debutat participarea armatei române în luptele de pe frontul de vest, în campania pentru doborîrea fascismului, primesc nimb de legendă și sonorități de baladă, în descrierea pe care o reușește Ștefan Soverth. (Însuși povestitorul e participant la descriere, scăpat și el din viitoarea risculul și a morții).

Ștefan Soverth? Nu e oare cel care a pus umărul la organizarea parașutismului de la noi? Nu e oare cel cu sute de salturi cu parașuta, în cariera sa în care a comandat întîia companie de parașutiști și prima școală de parașutiști sportivi care aveau să devină pepinierele parașutismului românesc? Nu e el inventatorul și realizatorul parașutei care-i poartă numele? O parașută care a înregistrat, pînă acum, peste 130 000 salturi.

— Da, da! vine răspunsul la întrebare. E el, același, prezent în toate înfățișările din parașutismul românesc, veteranul „umbrelelor“, om format în marea școală a curajului, pe adevăratul ei nume parașutismul.

E el, autorul cărții „Parașutiștii în luptă“, care se cuvine citită și repovestită apoi celor care n-au mai apucat să afle cartea în librării — epuizată în primele zile ale apariției.

Sînt lecturi care emoționează, înalță și stimulează cititorul. Ștefan Soverth, cel care o viață a tot coborît cu parașuta din înălțimile văzduhului, s-a înălțat acum cu cartea sa în lumea spirituală a scrisului românesc.

V. FIROIU
membru al Asociației internaționale a istoricilor de aviație

*) Parașutiștii în luptă, de Ștefan Soverth (Editura Militară), 1973, 146 pagini, lei 5,90.

DOUĂ SĂPTĂMÎNI FĂRĂ DIRECTE ȘI UPERCUTURI...

După ce au ieșit atît de bine din aprigele dispute ale campionatelor europene de box de la Belgrad, Ștefan Bălatu, Constantin Gruescu, Gabriel Pometcu, Simion Cuțov, Alexandru Popa, Paul Dobrescu și Alec Năstac au acceptat invitația federației de specialitate, care a oferit participanților noștri la „europene“ o vacanță de două săptămîni în Delta Dunării, la Sulina, acolo unde apele Dunării se varsă în mare. Era greu de găsit o localitate mai potrivită pentru deconectare și refacere. Orele petrecute pe malul mării sub soarele arzător și partidele de pescuit au făcut ca timpul să se scurgă foarte repede și plăcut, aproape tot atît de repede ca și minutul de pauză dintre reprizele unui meci. Fiind vorba de vacanță, Bălatu, Pometcu, Gruescu, Popa și Năstac au venit împreună cu soțiile, ultimii trei aducîndu-și și copiii.

— Maestre Popa, o să fie cam greu... Împreună cu soțiile și cu copiii vom avea multă bătaie de cap — era de părere, la plecare, proaspătul campion european Simion Cuțov.

— Ai să vezi că n-o să fie nimic, l-a liniștit, rîzînd, antrenorul Ion Popa. E adevărat că unui antrenor nu-i e ușor să struncască o echipă de boxeri aflați în vacanță. Ai să te convingi, însă, că pentru... soții treaba asta e un fleac...

Concediul a început cu o... gală de box. La Tulcea (de unde călătoria spre Sulina urma să fie făcută cu vaporul) aveau loc finalele „Centurii Deltei“, competițiile la care au participat tineri pugiliști din mai multe orașe ale țării. Medaliații cu aur, argint și bronz la „europene“ nu puteau scăpa prilejul să fie și ei spectatori la o gală de box. Au fost primiți cu aplauze și oficialitățile sportive ale orașului le-au încredințat plăcuta misiune de a înmîna ei medaliile învingătorilor. Pentru un începător în ale boxului, o felicitare și o strîngere de mînă din partea unor campioni de talia lui Gruescu, Simion Cuțov, Năstac sau Pometcu au reprezentat un moment de neuitat...

...Hotelul „Farul“ din Sulina, liniștit ca un vîrf de munte pînă la venirea boxerilor, s-a umplut de larmă voioasă a grupului condus de antrenorul Ion Popa. Au început să fie meșterite undițe și lansete, de-ai fi crezut că nu va mai rămîne un crap în Dunăre sau vreun guvid în mare. A început, apoi, un potop de întrebări: „Unde să pescuim mai bine?“, „Care este drumul spre plajă?“ „Cît să stăm la soare în prima zi?“, „De unde putem scoate rime?“ „E adevărat că fiecare își poate face programul cum vrea?“... În curînd, hotelul era din nou liniștit. „Trupa veseliei“ se răspîndise pe malurile apei. Doar medicul lotului, Petre Radovici, a rămas în cameră să-și pună la punct mica sa farmacie de campanie. Știa el, ce știa. „În curînd vor veni cei mici cu genunchii juliți, Năstac, Bălatu și cine mai știe care cu degetele de la picioare rănite la fotbal, iar pentru mîine să pregătesc ceva care să aline usturimea pielei arse de soare. Oare cu cînd intru în vacanță? Numai doctorul unui lot de box să nu fi...“

După primele zile, se știa cine sînt campioni la pescuit și cine se va bronza cel mai bine. Scăpat de grija pregătirilor fizice, tehnice și tactice de tot felul, antrenorul Ion Popa a ocupat cu autoritate primul loc în clasamentul „pescarilor“. Pe locul doi, clujeanul Alexandru Popa. Mai puțin norocos în disputa sa cu peștii s-a dovedit a fi campionul european Constantin Gruescu. Dar „oroarea“ familiei a fost salvată de cele două fetițe ale sale care, nu se știe cum, au prins cu undița o scrumbie, treabă de care s-au mirat pînă și locainicii. Familiile Năstac și Pometcu se prăjesc toată ziua la soare, în timp ce Paul Dobrescu, ca un conștiincios student la drept, se pregătește pentru examene. Așa cum se așteptă, doctorul Radovici nu are prea mult timp liber. Singurul om de care se întreabă, este el. Norocul e că nu se îvește nici un caz grav. Dar cînd ai medicul cu tine, îi consulți fie și numai pentru faptul că e foarte simpatic...

...Zilele de vacanță oferite de federație au trecut repede. Au rămas, însă, amintirile plăcute și dorința de a reveni la Sulina, orășelul acesta liniștit, unde apele Dunării se întîlnesc cu marea. Va trebui, însă, ca performanțele viitoare ale boxerilor să... oblige federația la noi invitații de acest fel.

Petre HENT

MOȘ DRĂGHIA DIN NOU LA DRUM...

Iată-l pe moș Drăghia pornind din nou la drum cu bicicleta. Un drum lung, care trece prin Bulgaria, Turcia, Grecia, Iugoslavia, Italia, Franța, Spania și o serie de țări din nordul Africii. Reîntoarcerea este prevăzută pentru anul 1974, cînd moș Drăghia va efectua cu vaporul călătoria de la Casablanca la Constanța.

Sînt cîteva mii de kilometri pe care Alexandru Drăghia nu ezită să-i „atace“, la cei 77 de ani ai săi.

„M-aș bucura să fiu însoțit pînă la frontieră — spunea Alexandru Drăghia — de orice cicloturist, căruia îi garantez că pedalez încet. Aveți în vedere vîrsta și greutatea bicicletei și a bagajelor, care însumează aproape 100 de kilograme“.

Iubitorii sportului din țară, ca și familia sa (cei trei fii ingineri și unul tehnician) îi urează drum bun acestui temerar ciclist.

RĂSPUNDE Dom Poștaș

ALEXANDRU TUDOR, COMUNA CORNEȘTI. Amicii dv. susțin că portarul echipei Petrolul, Mihai Ionescu, ar avea 33 de ani. Ar fi bine. Și ar fi și mai bine dacă ar avea 23 și ar putea apăra încă multă vreme poarta echipei ploieștene. Dar, „merge“ pe 37.

DAN MĂCIUCĂ, BRAȘOV. Mi-e foarte ușor să vă răspund: Dumitrache a înscris golul victoriei în meciul cu echipa R.D. Germane, de acum o lună. Îmi pare rău că nu pot să răspund, de pe acum, la o întrebare mai interesantă, pe care mi-o pun și eu în fiecare zi: cine va înscrie golul victoriei noastre în septembrie, cînd cele două echipe se vor întîlni din nou!

ION DECEAN, COMUNA MIHALȚ. **„Avînd o deosebită stimă și respect față de campioana absolută a țării la patinaj artistic, Doina Mitricică, îmi permit să vă întreb dacă nu cunoașteți adresa ei“.** Asta e mai mult o întrebare de... iarnă! Dar, cum probabil n-aveți răbdare să așteptați pînă atunci, vă servesc pe loc: îi puteți scrie sportivei dv. preferate pe adresa următoare: Aleea I.O.R. nr. 11, bloc G 3, **scara B,** apt. 21, sectorul 4, București.

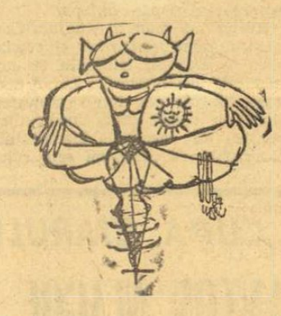

I. SECĂREANU, JIMBOLIA. Este surprinzător faptul că un arbitru de fotbal, chiar fără o calificare superioară, vine cu o părere atît de greșită: regulamentul nu interzice executarea unei lovituri de la 11 metri și în felul descris de dv.; jucătorul care execută lovitura atinge întîi balonul, trimițîndu-l înainte, iar un coechipier își ține și înscrie. Dar, evident, nu este recomandabil un asemenea procedeu, el majorînd mai degrabă posibilitățile de ratare, decît cele de marcare.

IONEL ARMEAN, BUCUREȘTI. Ambele meciuri dintre Crișul și Universitatea Cluj, **disputate în cadrul ediției 1965-66 a campionatului Diviziei A, s-au terminat la egalitate: 1—1 și 0—0.**

ANDREI TĂNASE, RÎMNICU SĂRAT. Joe Frazier l-a învins pe Cassius Clay, la puncte, după 15 reprize.

AUREL TRAIAN, LUDUȘ. O... picătură din cele trimise: **„Era singur cu portarul. O ocazie unică de gol. Ah, de-ar fi fost la el balonul!“.**

GH. BORLEȘTEANU, ORADEA. Pentru mine, nu există nici o neclaritate: **„În ultimul minut, însă, la o lovitură liberă indirectă, executată lung, în careul arbitrului, O. Ionescu egalează“.** O. Ionescu a preluat lovitura liberă executată lung, în careul arbitrului, de către un coechipier, și a egalat. De altfel, construcția frazei ar fi trebuit să vă conducă la acest raționament, din moment ce s-a spus **„la o lovitură liberă indirectă“,** și nu **„dintr-o lovitură liberă indirectă“.**

MARCEL TECLU, BUCUREȘTI. Sînt de aceeași părere, și anume că arbitrajul lui Cristos Mihas, din finala „Cupei Cupelor“, dintre A.C. Milan și Leeds United i-a dezavantajat net pe fotbaliștii englezi. Uneori, „cavalerii fluierului“ nu sînt deloc... cavaleri.

EMIL GHERGHESCU, SIGHIȘOARA. **Reprezentativa noastră a participat la turneul final al următoarelor ediții ale campionatului mondial de fotbal: 1930 (direct), 1934 (prin calificare), 1938 (direct), 1970 (prin calificare).**

CONSTANTIN ROMAN, LUDUȘ. **„Am scris două poezii, pe care am stat pe gînduri dacă să vi le trimit sau nu. Dar colegii m-au lămurit că-s bune și să le trimit“.** Bine că mi-ați spus. Altfel, eram supărat pe dv.! Dar, poate că greșesc eu și, de aceea, m-am decis să public două versuri din poeziile dv.:

Sătmăreanu-i om frumos
Și dă pasele pe jos.

Dacă vom primi cereri din partea cititorilor, vom publica și celelalte versuri!

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. **Pus față în față cu rezultatul meciului Petrolul — Metalul București, catrenul dv. de duminica trecută, închinat Petrolului, v-a pus în fața multor sulițe ale cititorilor. Dar nouă dv. catren, dedicat tot Petrolului, îi va mulțumi, desigur:**

A fost clipa să erupă,
Dar ieșind — cum știți — din Cupă,
I-a venit — nu-s vorbe-n vînt —
Ca să intre în... pămînt!

Ilustrații: **N. CLAUDIU**